

fra Bono Andačić ml.

ČASNI BRAT LAIK, KROJAČ

Doživjeti Božji poziv, uzvišeni poziv služenja i potpuna predanja kroz redovništvo zaista je nešto posebno. Biti malen i nepoznat, a u Božjim očima velik. To je zasigurno bila nit vodilja kojom se fra Bono vodio kada je izabrao postati fratar.

Fra Bono se rodio 5. studenoga 1903. godine u Hamzićima i dobio je krsno ime Ivan. Od malih je nogu vjerski odgajan. Majka Stana i otac Marijan brinuli su da njihovo dijete stekne osjećaj za Boga i Crkvu. To je zasigurno imalo velik utjecaj na Ivanov poziv. Franjevačkom redu priključio se 1921. godine u Mostaru u službi krojača kao tercijar uzevši ime fra Bono. Riječ *tercijar* dolazi od lat. *tertius*, što znači treći. Tercijari su bili pripadnici trećega reda svetoga Franje, a u to vrijeme imali su mogućnost živjeti i u samostanu, što danas više nije praksa. Braća tercijari nosili su habit i redovničko franjevačko ime. Obavljali su potrebne samostanske poslove i službe sudjelujući u molitvi i bratskom životu. Ipak, nakon sedam godina fra Bono ulazi u novicijat kao kandidat za časnoga brata laika prvoga franjevačkog reda. Punopravni član Provincije postaje 1933. godine položivši svečane zavjete.

Kao brat laik posebno je volio Sveto pismo, kojim se svakodnevno nadahnjivao. Prema svjedočenju braće franjevac, koji su s njime živjeli, bio je ugodan, sklon šali, a rado je pratio dnevne događaje i vodio rasprave. U Mostaru je stekao mnogobrojne prijatelje koji su ga cijenili i njegovu krojačnicu češće posjećivali

fra Bono u Rumi, Srijemu 1919. godine, bio je u grupi djece koju su fra Didak Buntić i braća odveli iz Hercegovine i spasili od gladi

fra Bono među fratriba i bogoslovima prilikom pohoda generala Reda u Mostaru 1935. godine, stoji u prvom redu drugi slijeva

diveći se njegovoj urednosti. U njemu su vidjeli darežljivo srce koje je obilovalo dobrotom i nesebičnošću.

Od malih je nogu fra Bono želio postati svećenik, no tek je 1935. godine u 32. godini života zatražio školovanje i osposobljavanje za svećeničku službu. Fra-njevački poglavari mu to nisu odobrili. Najvjerojatnije zbog toga što je imao završena samo četiri razreda škole, pa bi u tridesetima trebao prolaziti gimnaziju i teologiju, što je u tadašnje vrijeme bilo nepojmljivo. Poglavari su ga prihvatili kao brata laika, krojača. Za krojačke se poslove inače pozivalo jednog brata laika iz Vukovara, što je koštalo, pa je fra Bono kao krojač riješio veliko financijsko, a i krojačko pitanje u tim siromašnim vremenima.

U nekoliko navrata putovao je po Hrvatskoj i Bosni, a u razdoblju Drugoga svjetskog rata proveo je jedno vrijeme u Veljacima služeći bogoslovima kao krojač, krpajući njihove habite i drugu odjeću. Zatim dobiva premještaj u Čitluk kako bi još bolje usavršio krojački obrt. Zbog ratne opasnosti nikada nije otišao u Čitluk, nego se povukao u Izbično. U veljači 1945. godine partizani su se probili sve do Izbičnog. Bilo je to 11. veljače, kada su partizani fra Bonu skupa s još dvojicom braće odveli iz crkve u Izbičnu. Fra Marko Dragičević slavio je svetu misu, fra Nevinko Mandić bio je uz njega, a fra Bono im je ministrirao. Upravo su počeli čitati poslanicu kada je časnik koji je predvodio odred partizana rekao da prekinu

*fra Bono na sprovodu fra Zvonke Sliškovića na Širokom Brijegu
30. kolovoza 1941. godine, stoji prvi slijeva*

misu i zapovjedio narodu da se razide. Uzalud je fra Marko molio časnika da se sveta misa završi. Zapovjedio je svoj trojici da ga odmah slijede, a sutradan, 12. veljače, povelu su ih prema Knešpolju gdje su cijeli dan prenosili oružje.

Uvečer istoga dana sva su trojica ubijeni i bačeni u nepoznatu jamu. Do danas nije poznato mjesto gdje im počivaju kosti. Fra Bono je strpljivo prošao životom prolazeći kroz razne teškoće. Unatoč činjenici da mu poglavari Provincije nisu odobrili svećenički put, ostao je vjerno služeći. Iskreno je i odgovorno obavljao svoje dužnosti, a za kraj života i svim budućim naraštajima dao svjedočanstvo vjere. Sve do danas fra Bonin život nadahnjuje braću da se ugledaju u njegov primjer strpljivosti i ustrajnosti franjevačkoga redovničkog puta koji nije uvijek lagan i ugodan. Fra Bono je volio zajednicu, živio za zajednicu i na kraju u zajedništvu s još dvojicom braće hrabro pošao u smrt dajući izvrstan primjer i svjedočanstvo vjere.

Gospodine, molimo te za hrabrost i ustrajnost u svim poteškoćama našega redovničkog franjevačkog puta. Molimo te za braću laike, koji svojim radom, molitvom i zajedništvom daju svijetu svjedočanstvo vjere. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

fra Bože Dodig

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.